

Giới thiệu (Bduong - Tyết) Vì Em Là Vợ Anh

Truyện (Bduong - Tyết) Vì Em Là Vợ Anh của tác giả Mạc Anh là một câu chuyện ngôn tình tình cảm. Một buổi sáng đẹp trời, tại một công viên rất đẹp, trên chiếc ghế đá, có một tảng băng giản dị và một quai nữ xinh đẹp.

Một cuộc hôn nhân chớp nhoáng và rất không bình thường đã diễn ra mà chẳng ai hiểu chuyện gì đang diễn ra, và chuyện gì sẽ diễn ra. Là sao a, cô không phải lấy một kẻ toán của một công ty bình thường sao, không phải là anh ta đồng ý kết hôn hợp đồng với cô sao, thế nào lại đem hợp đồng cô ngồi cả đêm soạn ra đem xé bỏ a?

Bạn đang đọc truyện (*Bduong - Tyết*) *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Say Rượu

(Bạch Dương- Thiên Yết) Vì em là vợ anh chương 1

Tháng hai là một tháng rất được ưa thích ở , vì nó không quá lạnh mà cũng không quá nóng và cũng là tháng đầu năm mới ở Việt Nam nhưng tâm tình của Hạ Bạch Dương không tốt chút nào.

Ngồi trong quán bar sang “chảnh” nhất thành phố, Hạ Bạch Dương nhìn đắm đuối vào ly rượu trên tay, như thể trên đó dán mặt kẻ thù của cô vậy. Tên bạn trai khốn nạn lại dám cầm súng cô, cô có chỗ nào không tốt chứ, là một nhiếp ảnh gia có tài, tốt nghiệp ở Mỹ và làm cho các công ty khá nổi tiếng, có chỗ nào không bằng cô à DJ kia để cho anh ta quần quật không rời khi cô mới về nước chỉ có mười ngày .

“Đau thật, mình lại bị lừa một cách ngu ngốc như thế, tên khốn nạn nhà anh lại dám đem tiền của tôi cho con bé kia. Sao tôi lại xui xẻo đến như vậy a”.

Hạ Bạch Dương nói mà như hét lên không khỏi gây sự chú ý của người ta , rất nhiều cặp mắt tò mò đổ dồn về phía cô nhưng lại nhanh chóng tán ra ngay bởi đây là cách cư xử của người nước ngoài. Thở dài một hơi, uống cạn ly rượu vang đỏ trên tay, cố gắng ngăn cho mình không khóc, thấy mình thật rất buồn cười.

Ngồi lại mới hai tháng trước ở Mỹ, cô còn đang làm nhiếp ảnh chụp ảnh bìa tạp chí cho một công ty thời trang còn anh ta lại là một người mẫu thay thế, cách nói chuyện của anh ta khiến cô rất thoải mái, cả những sở thích cũng hợp nhau đến kì lạ, thế rồi anh ta chủ động nói lời yêu cô chỉ trong 7 ngày và cũng rất ngớ ngẩn khi cô liền nhận lời ngay. Nhưng không ngờ khi cô mới về nước đón Tết Nguyên Đán cùng mẹ thì anh ta liền đá cô. Lòng kiêu hãnh của cô quả thực bị đá thương sâu sắc.

Cô nằm gục xuống bàn, trên tay cô ly rượu đỏ đã thay không biết bao nhiêu lần. Lúc này điện thoại trong túi bỗng nhiên vang lên, Bạch Dương không ngần đầu, tay vói điện thoại trên bàn bấm nút nghe.

“Dương Nhi, tình yêu của anh, em đang làm gì a, công việc hôm nay thế nào, đi máy bay mệt lắm xong việc nhớ phải nghỉ ngơi đó nha... A lô, này Dương Nhi, cậu đâu rồi, này...”

“Nhà Khiết... Khiết nhi...Cô Lãng... Lãng Tiểu thư.....”. Giọng Bạch Dương ngắt quãng, xen lẫn tiếng nấc nhẹ làm cho đối phương mất bình tĩnh.

“Này Dương a đầu, cậu khóc đấy à? Sao thế hả? Công việc không tốt sao? Hay ai bắt nạt cậu? Sao lại khóc thế hả, cậu không được làm gì vớ vẩn đâu đấy...?”

Đầu dây bên kia, Lãng Nhà Khiết tâm trạng bất an, hỏi dồn dập như thể sắp có người chết đến nơi vậy, làm cho Bạch Dương ức càng thêm ức. Lãng Khiết là bạn của cô từ thời cấp 3, lúc nào cũng là cô an ủi người ta bây giờ lại gặp phải tình cảnh trở trêu thế này. Hai dòng nước mắt không kiềm được liền kéo nhau trượt trên khuôn mặt trắng mịn của cô, chạy ngang qua nụ cười khổ sở.

“Khiết nhi, mình không sao. Dương Dương mình thì có chuyện gì chứ, chỉ là thất tình thôi mà. Không chết được phải không, anh ta đúng là kẻ không có mặt cho nên mới bỏ qua cái kết sát là mình đấy. Yên tâm đi, mình sẽ không khóc lóc sụt sùi đâu, đó đâu phải là mình chứ “.

“Phải cậu là Dương Nhi, nói cho mình đi, cậu ổn chứ, đang ở đâu sao lại ổn như vậy a? Dương Nhi cậu không được....”

“- Cô Khiết à, sao lại nhiều lời như vậy a, mình ổn mà, lo mà chăm sóc ông xã cậu đi, mình cúp máy đây “.

Tiếng nói đầy tự tin của Bạch Dương vừa dứt, thì thanh âm khô khốc lại vang lên. Nhà Khiết gọi lại nhưng đầu dây bên kia chỉ có một giọng nữ lạnh lùng trả lời. Bạn Dương bên này thế giới sau khi tắt điện thoại liền tháo pin, ném qua một bên.

Phải a, mình là Bạch Dương có sao phải buồn chán vì một tên đàn ông. Vuốt lại mái tóc Bạch Dương lão đạo cầm túi xách toan trả tiền liền bị 2 lão già ôm lấy, có vẻ đã rình cô từ lâu lắm rồi. “ honey! Em không đi nổi nữa rồi để anh đưa em về nhé “.

Vừa nói hắt ta tranh thủ ăn đậu hũ của cô, hai tay ôm lấy vòng eo thon gọn, cặp mắt nhìn như muốn nuốt chửng cô, nụ cười đậm đặng đến rợn người, trong khi tên còn lại thanh toán tiền rượu, rồi điu cô ra ngoài.

Ánh sáng tờ mờ của ngọn đèn đường làm cho Hạ Bạch Dương loáng thoáng nhìn được cảnh vật xung quanh, cô ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt diễm lệ, xinh đẹp động lòng người, yếu ớt đẩy tên đàn ông ra khỏi mình, hô: “Tránh ra.... bỏ tay ra khỏi người tôi đồ đàn ông xấu xa.”

“Em gái rất cá tính, anh thích, để đêm nay anh chăm sóc em nhé“. Tên tóc vàng xiết lấy eo cô, môi nở nụ cười đậm đặng, dễ tiện.

Mùi rượu từ cái miệng thối của hắn làm cô khó chịu, khuôn mặt cô tức giận, cô đẩy tên tóc vàng đang ôm lấy mình ra, tuy không mạnh nhưng đang ở bậc thang khiến tên kia lao đảo ngã xuống bồn hoa bên cạnh. “Cút đi, dám lừa tôi, anh nghĩ mình là ai chứ hả? “

Toan bước đi cô liền bị gã béo còn lại túm lấy mái tóc dài óng ả, khuôn mặt trắng mịn đỏ ửng lên một phần vì rượu một phần vì cái tát như trời giáng từ tên đám đặng kia càng khiến người ta thêm thương xót. “Đồ tiện nhân, đám đặng thế này còn cứng miệng, được phục vụ ông đây là phúc mấy đời nhà mày đấy, khôn hồn thì ngoan ngoãn nghe lời, anh đây sẽ nhẹ nhàng với em.” Gã béo mất kiên nhẫn, tay túm chặt lấy mái tóc đen tuyền của cô, hai tay vuốt ve hai má sưng đỏ của cô.

Cái tát đau rát, cùng cái đau buốt từ đỉnh đầu truyền đến khiến cô chao đảo, cố gắng vùng vẫy thoát khỏi hai tên dễ tiện: “Buông tôi ra, đồ khốn các người, buông tay....”. Đôi mắt cô dụ người, giọng nói nửa vì say, nửa vì tức giận mà thêm động chùng nhân, làm cho phản kháng của cô yếu đi vài phần. Hơn nữa người ngoài cũng chẳng ai bận tâm, thế nên cũng chẳng có ai ra tay giúp đỡ, phần vì cho rằng cô giả bộ, phần vì không muốn mang vạ vào thân.

Cô túm lấy bàn tay ghê tởm vuốt ve trên mặt mình dùng sức cắn, chưa kịp chạy đã bị kéo mạnh, rơi vào vòng tay mạnh mẽ, ấm áp, mùi hương bạc hà phả lên mặt rất dễ chịu, nhưng cô vẫn vùng vẫy, muốn thoát ra khỏi người anh.

“Khốn kiếp. Mày là ai? Muốn chết hay sao mà dám cướp hàng của tao hả? “ Gã béo trừng mắt nhìn kẻ đến phá đám mình, lớn giọng.

Về mặt người đàn ông dưới ánh đèn thật mê người, hơn nữa đôi mắt màu hổ phách giống như một con lóc xoáy sâu sa, anh ta ôm lấy cô, ném điều thuốc xuống đất, lấy chân đi đi rồi sau đó ngẩng đầu: “Không phải cô ấy đã nói ông buông tay sao? Không nên làm phật ý phụ nữ “.

Cô mị nhãn trước người đàn ông, giọng nói nam tính, trầm ấm phả vào tai, không hiểu sao lại khiến cho cô cảm thấy an toàn, yên lặng để anh ôm lấy mình, cả người mềm mại, ngoan ngoãn núp vào vòm ngực rộng lớn nhưng vẫn cứng đầu nói vọng ra: “Đồ đàn ông xấu xa, tôi đã nói là không muốn rồi, còn đụng vào tôi, tôi sẽ cho anh ăn cơm tù cả đời.”

Nghe được thanh âm kia, người đàn ông anh tuần khê nhử mày nhìn cô, sau quay sang 2 tên đám đặng, gầm nhẹ: “Cút ! Đừng để tôi nói lần thứ 2.”

Tên tóc vàng ngã xuống bồn hoa kia lao đến, định đánh người đàn ông phá đám chuyện tốt của mình nhưng chưa đụng đến cánh tay anh ta đã bị đập ngã ngửa ra sau, lăn lộn mấy vòng kêu oai oái. Tên béo còn lại thấy thế cũng tiến lên nhưng lại bị 2 thanh niên mang đồ tây chặn lại, đánh đấm túi bụi. Bị đánh, 2 gã dè già kêu gào thảm thiết, cầu xin tha mạng.

“Cả người của tao cũng muốn đụng ư? Đủ rồi. Biến đi trước khi tao đổi ý“. Người đàn ông cao lớn, ôm chặt lấy cô gái trong lòng, khê nhếch mép, bảo thuộc hạ dừng tay, xong liền soái bước ôm Bạch Dương lên chiếc Lamborghini đã chờ sẵn, hai tên kia bị đánh cho mặt mũi tím tái cầm đầu cầm cổ chạy, leo lên xe phóng vọt đi.

Trong chiếc xe đắt tiền, nhìn khuôn mặt sưng đỏ của cô gái, giọng đàn ông nam tính, mạnh mẽ của anh cất lên: “Nói địa chỉ nhà cô, tôi đưa cô về...“.

Cô gái ngẩng mặt lên, hắt tay anh ra :“ không về, anh là kẻ xấu, muốn lừa tôi nữa hả? Từ Kiến, anh đừng hòng lừa tôi..”, sau đó lại nở nụ cười diễm lệ, không khỏi làm anh ngây người, gục đầu trên tay anh ngủ thiếp, miệng lầm bầm: “Là anh không biết trân trọng tôi, anh là đồ ngu...“.

“Tổng giám đốc , hình như cô ấy say quá rồi..“. Trần Thư Dật, người thư kí của anh liếc nhìn qua gương chiếu hậu khê nói, anh không hiểu tại sao sếp tổng lại ra tay cứu cô gái này, đây là lần đầu tiên thấy sếp lại dịu dàng, quan tâm đến một cô gái như vậy.

“Thư kí Trần, về nhà“. Người đàn ông im lặng một lúc rồi nói, khuôn mặt điển trai, thâm trầm được ánh đèn bên ngoài chiếu sáng khiến cho người ta không biết anh đang nghĩ gì.

Được lệnh, Thư kí Trần lập tức khởi động xe. Xe chạy thẳng một đường trong đêm, biến mất sau làn khói, để lại ánh mắt tò mò cho bao người.

Bạn đang đọc truyện (*Bạch Dương - Tuyệt*) *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tình Một Đêm

(Bạch Dương- Thiên Yết) Vì em là vợ anh chap 2

Chiếc xe sang trọng dừng lại trước một ngôi biệt thự mang đậm kiến trúc châu Âu nhưng khá là lạnh lẽo với 2 màu đen trắng. Bảo thư kí Trần về nhà

trước, anh muốn đưa Bạch Dương vào nhà nhưng cái cô gái bướng bỉnh này nhất định không vào. Phải tốn chút sức lực anh mới bế bổng được Bạch Dương đưa cô vào phòng ngủ, đặt cô trên chiếc giường lớn êm ái. Cô nằm ở đó, xinh đẹp vũ mị, giống như một bông hoa hồng nở rộ, anh cũng không phải quân tử, cũng không phải dạng tốt đẹp gì, cô như vậy càng dễ khơi lên hứng thú của anh. Đôi mắt thâm trầm của anh có chút đắm chiều, đôi chân thon dài hơi gấp lại quỳ lên giường, thuận thể nằm xuống bên cạnh Bạch Dương, vuốt lại mái tóc hơi rối của cô. Hạ Bạch Dương say rượu, mở mắt ra nhìn anh, đôi tay hư hỏng vuốt ve khuôn mặt anh, thoát cái lật người nằm đè lên anh, giữ chặt lấy khuôn mặt điển trai, đôi môi đỏ mọng cong lên: “Từ Kiến.. Chu Từ Kiến, tại sao đối xử với em như vậy .....? Là do em không đẹp sao....?” Chàng trai vuốt ve khuôn mặt cô, giọng nói âm trầm mà dụ dỗ: “Không, em đẹp lắm rất đẹp...”

“Vậy thì tại sao, anh đã thử qua em chưa mà lại nói cô ta hơn em hả đồ tồi...? Em chỉ muốn giữ mình cho anh thôi mà... Vì sao ...?” Bạch Dương mê mẩn nói, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt diễm lệ. Chàng trai anh tuấn liền xoay người đè cô dưới thân. Bị anh lật lại, Bạch Dương chơi với ôm chặt lấy anh: “Từ Kiến, đừng bỏ em mà... đừng “. Từ Kiến? Cô nhầm anh thành người đàn ông khác khiến anh có chút không vui. Đôi mắt thâm trầm của anh như đang đánh giá một tác phẩm nghệ thuật, nhìn Bạch Dương đáng vẻ kiều mị, ánh mắt mê ly, chiếc váy đỏ hơi tốc lên, dục vọng của anh hoàn toàn đã bị cô khơi lên.

Phải anh trước kia không phải quân tử, hiện tại lại càng không phải, anh muốn cô gái này là của anh. Anh là phái hành động cho nên đã nói là làm.

Bàn tay nhỏ bé sờ soạng ôm chặt lấy anh đã khiến anh không còn đủ lí trí, dục vọng đã sớm mất đi kiểm chế, hôn lên đôi môi nhỏ đang làm loạn kia, tay cũng nhanh nhẹn cởi quần áo của hai người, chỉnh vị trí, tiến vào...

Trở ngại kia cho anh biết đây là lần đầu tiên của cô. Con đau làm cho cô nhũ mào lại phát ra tiếng rên yêu mị, nước mắt cũng không khỏi hạ xuống. Anh cố kiềm chế dục vọng, trước giờ anh đều không để ý đến điều này nhưng ngay lúc này đây anh không muốn làm cô tổn thương, mồ hôi ẩn nhẫn chảy dọc hai bên thái dương.

Anh gắt gao ôm lấy Bạch Dương, khẽ hôn lên lên nước mắt cô. Anh ở bên tai của cô nhẹ nhàng thì non nói: “em là người phụ nữ của anh, hãy gọi tên anh Thiên Yết“. “Thiên Yết“. Bạch Dương vũ mị cười nhẹ, cô nghe được, cô đã là người đàn bà của anh, ngay tại cái đêm cuồng loạn này. Cô chủ động hôn lên môi anh, được cô đáp lại anh càng thêm điên dữ dội.

Hai người xa lạ, nhưng lại có một sự kết hợp thân mật hoàn hảo. Trong phòng giờ đây là một cảnh xuân sắc khiến cho người ta phải đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện (*Bdương - Tyết*) *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Trốn Chạy!

“Nếu như nói đến với nhau ngay từ đầu là sai lầm vậy thì hãy từ sai lầm mà đến với nhau.”

Chương 3: Trốn chạy

Trên chiếc giường lớn, một cô gái đang yên giấc, khuôn mặt đáng yêu, làn da trắng muốt tựa như một đóa hoa bách hợp kiều mị. Tuy nhiên tay chân cô thì tứ phương tứ hướng.

Phải công nhận một điều là chiếc giường tốt thật, nằm rất thoải mái a. Theo thói quen, Bạch Dương lăn lộn tìm đủ mọi cách để thoải mái theo đuổi 'giấc mơ' của mình nhưng mà trời ơi, cái lưng cô sao mà đau thế chứ? Còn nữa ở dưới rất đau a, cảm giác như thân mình bị xẻ ra thành trăm mảnh vậy. Nén cơn đau, Bạch Dương lười biếng mở mắt, phải mất 5 phút cô gái mơ ngủ này mới phát hiện ra, đây không phải giường của cô, không phải là nhà cô, và cả thân thể này nữa chắc nó cũng không phải của cô đâu nhỉ? Thân hình trắng muốt, nõn nà của cô đâu mất rồi, sao bây giờ chỗ nào cũng xanh xanh tím tím như con tắc kè hoa, lại còn khỏa thân nữa, cô có thói quen đó ư, sao cô không biết nhỉ? Đầu óc của cô lúc này sao lại chập chập như vậy chứ, sao chuyện gì xảy ra cũng không biết. Mãi suy nghĩ phải đến một lúc sau cô mới biết là còn có người thứ hai trong căn phòng này nhờ tiếng nước chảy phát ra từ nhà tắm. Không cần nói, tìm Bạch Dương đập mạnh đến nỗi khiến cho đầu óc óc cô cũng thông ra chút chút. Sự thật phũ phàng dần hiện về trong kí ức, cô đã say rượu, có hai gã đến trêu chọc cô, ai đó đã cứu cô và.... Ôi thật không dám nói tiếp nhưng sự thật là cô đã lên giường cùng người ta, một người đàn ông xa lạ mà ngay cả giọng nói cũng không nhớ nổi ư? Quá phũ rồi, sao số của cô đen như vậy chứ. Thận trọng liếc về cánh cửa khép hờ kia, Bạch Dương dùng tốc độ nhanh nhất, tìm quần áo rơi vãi trên sàn nhà, mặc vào rồi nhanh chóng ra khỏi phòng. Phải nhất định phải đi ngay, không thể để anh ta nhìn thấy cô được nếu không cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không hết tội a. Quên đi nỗi đau thể xác, Bạch Dương lăn mò trong bóng tối lờ lờ ra cửa, chặt vật xém té mấy lần nhưng cái nhiệm vụ “chạy trốn” này cô không thể không làm. Phải mất khoảng 10 phút Bạch Dương mới lần ra được cửa chính, chạy ra khỏi biệt thự. Nhưng cmm cái người đàn ông này sao xây nhà ở xa vậy chứ, đi mãi mới ra tới đại lộ, mà người cô thì đau nhức rã rời, thật là... cô nguyện rửa chín đời nhà anh ta không ngóc đầu lên được a.

*****

Một người đàn ông cao lớn, vạm vỡ bước ra khỏi nhà tắm, thân hình hoàn hảo cơ bắp cuộn cuộn không khác gì nam thần Trung Quốc. Thiên Yết nhìn về phía giường lớn, môi anh xuất hiện một nụ cười khẽ đầy mỉa mai dành cho cái cô gái nhanh chân kia. Muốn anh không nhận ra cô ư? Bước đến cầm lên chiếc túi xách màu đỏ mà ai đó đã để lại, ngắm ngía tấm thẻ, đôi mắt của anh như con sư tử đang rình mồi, thật sự đáng sợ:” Hạ Bạch Dương- Nhíp ảnh gia – công ty ABC, New York. Hãy chạy xa nhất mà e có thể cô bé à. “. Anh thực sự rất hứng thú với cô bé này a.

*****

Bạch Dương dùng tốc độ ánh sáng, bắt một chiếc taxi, chạy thẳng một mạch đến khách sạn cô ở với tốc độ ánh sáng.

“Của cô hết 25F thừa tiểu thư”. Tiếng anh tài xế làm Bạch Dương giật mình, định mở túi xách lấy tiền nhưng ngó ngang ngó dọc thì làm gì có, chính xác là cô đã để quên ở nhà người kia rồi. Trời ơi xấu hổ quá đi cô ngay cả tiền taxi cũng không có mà trả nữa chứ. Nhìn trên tay mình còn chiếc đồng hồ hàng hiệu mà Chu Tử Kiến tặng, cô vừa tức mà vừa xót.

“Anh tài xế ơi, tôi không đem theo tiền...anh có thể cầm lấy chiếc đồng hồ này thay cho tiền mặt không, tôi thật sự xin lỗi.” Nói xong Bạch Dương ném lại chiếc đồng hồ rồi bỏ của chạy lấy người, để lại cho người tài xế một mớ bùi nhùi. Trời ạ, chiếc đồng hồ đó đến vài ngàn USD chứ không đùa nha.

Tội nghiệp anh tài xế thật thà, cố gắng đuổi theo cô gái để trả lại nhưng cô này chạy nhanh quá, loáng cái đã không thấy đâu.

Lên đến tầng 10, Bạch Dương nhanh chóng mở cửa vào nhà, cô đứng hình khi nhìn mình trong gương. Ôi trời ơi, gi đây, gấp quỳ giữa ban ngày sao chứ? Xem cái khuôn mặt tèm lem của cô kìa, khắp cổ thì xanh xanh tím tím. Trời ơi, với bộ dạng bây giờ cô còn thảm hơn cả “những người khổ khổ” của Victor Hugo nữa.

Sau cả tiếng đồng hồ ngâm mình trong nước ấm, Bạch Dương mới cảm thấy thoải mái hơn một chút. Khoác lên mình chiếc áo tắm, cô nằm vật ra giường như xác chết vậy. Sao mà người cô lại đau nhức toàn thân thế chứ, mới dễ chịu có một tí thôi mà.

Hừ tất cả cũng do anh ta, cô không bảo thủ lắm về vấn đề này, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên của cô mà, anh ta chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.

Càng nghĩ lại càng thấy giận mình hơn, cô đến chỗ quái quỷ đó làm gì chứ, sao cô lại ngu ngốc cho rằng Chu Tử Kiến yêu cô thật lòng chứ, sao lại phải buồn vì cái dạng đàn ông đó chứ? Trời ơi thật là cmn muốn văng tục quá đi.

Nhưng mà nghĩ lại cô vẫn thấy tiếc mà, dù sao cũng ở bên nhau một thời gian rồi, bỏ đi như vậy thật không nỡ, cũng mấy ngàn \$ chứ đâu có ít... { (Trời ơi nàng này là tiếc e đồng hồ ạ, nản)}.

*****

Tiếng chuông điện thoại vang lên kéo Bạch Dương về với thực tại, cô lười biếng trườn lên đầu giường cố với điện thoại bàn đang reo ồm ồm.

“Alo... tôi Liv nghe đây ạ...”

“Hạ Bạch Dương hóa ra là cậu vẫn còn sống, thế mà tớ tưởng cậu chết rồi đấy.”

Thôi chết, hình như từ hôm xảy ra chuyện kia, cô đã đặt chuyến bay nhanh nhất về Mỹ, và cũng đã gần 5 ngày rồi mà cô chưa gọi cho cô bạn thân của mình, và lại điện thoại của cô cũng ở nhà của người đàn ông kia, có lẽ vì lúc uống say cô đã làm gì nên cái giọng điệu kia mới thật chói tai như vậy.

“Nhã Khiết à, cậu khỏe chứ nhỉ, con trai tớ sao rồi, có quấy rối gì cậu không thế, chắc là nó lại...”

“Này định đánh trống lảng à, tớ không đủ kiên nhẫn để chi khoản tiền quốc tế vào một việc vô bổ đâu nhé. Nói đi, chuyện của cậu và anh ta đúng chứ? Cậu biết cậu tự thú sẽ được khoan hồng mà...” . Lãng Nhã Khiết tức điên lên với con bạn của mình, miệng thì mạnh lắm nhưng có chuyện lại cứ khiến người ta lo lắng.

“Khiết... cậu trầm quá rồi đấy, tăng âm thêm chút đi, tớ... hơi lạnh” .Bạch Dương bên này địa cầu Bạch Dương cũng thấy lạnh gáy vì cô bạn của mình. Biết sao được chứ, trong hai người cô thì thô lỗ, tự tin, mạnh mẽ còn Nhã Khiết thì rất dịu dàng nhưng khi hai người ở với nhau thì Nhã Khiết luôn là người nổi nóng và cô luôn là đứa ngồi nghe chửi với ánh mắt tội nghiệp.

..... Một hồi im lặng!

.... Tiếng thờ có chút không kiên nhẫn!

....Một tiếng thờ hất đầy tức giận!

Và vẫn không có tiếng trả lời. Có vẻ như điều hòa nhà cô hỏng hay sao mà lạnh quá, mà ở đây mùa này cũng không đến nỗi nào mà. Bạch Dương biết mình không còn đường thoát nên :” Khiết à, tớ xin lỗi, tại hôm đó tớ say quá nên...”

“Rồi sao?”

Trời ơi, sao lại tăng độ nhanh thế chứ, thật là.

“Được rồi, tóm lại là bây giờ tớ ổn rồi mà. Yên tâm tớ sẽ về và để cậu hành quyết khi đã sắp xếp xong mọi thứ, nhé! Tớ hứa đấy!”.

“Cậu xác định là sẽ về thật à? Nghĩ kỹ chưa, tớ không muốn nghe cậu than vãn hối hận đâu.” Con tức giận của Lãng Nhã Khiết vọt đi phần nào khi Bạch Dương nói sẽ quay trở lại Việt Nam.

Thực ra 13 ngày trước khi Bạch Dương về đón tết Nguyên đán, cô đã tỏ ý định muốn về Việt Nam làm việc. Một phần là vì mẹ của cô, bà năm nay cũng đã gần 50 rồi, sức khỏe đã yếu đi không ít. Khoảng thời gian Bạch Dương đi học và làm việc ở nước ngoài đến nay cũng đã gần 10 năm, tuy khoảng từ 6,7 năm gần đây cô liên tục di chuyển nhiều nơi và thường xuyên về thăm mẹ nhưng cũng không chăm sóc được cho bà, đó là điều mà cô trăn trở nhất. Cô cũng đã muốn về ngay nhưng chuyện của cô và anh chàng người mẫu kia mới bắt đầu nên cô cũng chưa quyết định chỉ đến khi anh ta phản bội cô. Thật quá lãng phí thời gian khi cô ở bên anh ta mà đã bỏ quên mẹ ở nhà, đó là điều cô đã nhận ra sau cái đêm kia. Cô thực sự là một đứa con gái bất hiếu mà.

Vậy nên sau chuyến đi công tác lần này đến Pháp mấy ngày trước, cô định quay lại công ty nộp đơn xin chuyển về chi nhánh ở Việt Nam, nhưng nào ngờ lại xảy ra chuyện kia làm cho cô bị lỡ mất mấy ngày. Thật là cmn xui quá đi.

Bạch Dương không muốn Nhã Khiết lo lắng cho mình thêm nên không muốn nói qua điện thoại chuyện của mình, chỉ sợ cái cô gái đó sẽ lại đón chuyến bay sớm nhất sang đây mất. Cô nhẹ giọng xoa dịu Nhã Khiết:

“Khiết à, cậu biết tớ có ý định đấy từ lâu rồi mà phải không? Tớ không phải vì chuyện kia mà đột ngột thế đâu. Chỉ là tớ đã xác định được tớ cần phải làm gì. Thế nên đừng lo nữa, tớ sẽ về tự thú mà. Cậu bây giờ lo đi chăm sóc ông xã cậu và con trai mình đi, nó mà không vui tớ không để cậu yên đâu...”

“Giỏi nhỉ, tớ còn chưa hỏi tội cậu đâu ở đây mà đe dọa. Nhớ đấy, chuyện này tớ không bỏ qua đâu. Về sớm nhất có thể! Rõ chưa?” Tâm tình của Nhã Khiết cũng đã bình thường trở lại, nhưng cô vẫn không quên đe dọa cái cô gái vô dụng kia.

Bạch Dương cuối cùng cũng thuyết phục được cô bạn thân thì thở phào một hơi, đến một với cô bạn này:” Vâng chị đại, em biết rồi, khoảng 2 ngày nữa em về rồi... Đến lúc đó cậu phải ra đón tớ đấy... à tớ thay số mới rồi đấy ...bla..bla...bla...”

1h

2h

3h...

Đúng là nói phụ nữ nhiều chuyện cũng không có sai, không biết lúc đầu ai bảo không có trả tiền cho mấy cước phí quốc tế vô bổ này thế mà lại trò chuyện cùng cô những 3 h đồng hồ. Nhưng sau đó, Bạch Dương lại cảm thấy vô cùng thoải mái, và ngon lành ôm gối đi tìm Chu Công, cô thấy mình thật may mắn khi có một người bạn là Lăng Nhã Khiết.

*****

Tại phía sau cánh cổng sân bay X, thành phố New York, một cô gái cá tính một tay kéo hành lý, một tay nghe điện thoại đều khiến cho mọi người đều không khỏi ngược nhìn. Cô mang chiếc áo T-shirt màu trắng nổi bật với hình đầu lâu ghê sợ, đôi chân thon dài trắng mịn khoe trọn với chiếc quần jeans ngắn năng động. Hơn nữa lại còn cười tươi rói nữa chứ, cái nụ cười phong tình trên khuôn mặt mỹ miều thật khiến cho đám đàn ông muốn nổi loạn mà.

“Khiết à, tớ đang ở sân bay, nửa giờ nữa là bay đó, cô chuẩn bị đi nhé...bla...bla...”. Đúng là Bạch Dương, lúc nào cũng cười nói vui vẻ, cuộc trò chuyện của cô khiến người khác đi bên cạnh cũng vì cô mà vui lây.

“Rầm...” Có tiếng va chạm không nhẹ lắm.

Oh my God, không phải chứ, cô vừa làm cái quái gì thế này, là cô đã đụng ngã anh chàng kia, và đồng hành lý của cô 3 chiếc đều hạ cánh an toàn trên người anh ta. Không phải chứ, sáo lại xui xẻo như vậy chứ, ai ám cô hay sao thế. Nhưng mà trông anh ta đi, ăn mặc sang trọng, ngoại hình cũng ổn, khuôn mặt cũng đẹp trai đó, tính cách thì...

“Cô gì ơi, cô ổn chứ, tôi thì không ổn lắm đâu”.

Tiếng anh chàng kia làm cô giật mình. Trời ạ, lúc này rồi mà cô còn nghĩ đi đâu vậy chứ. Không được, là cô sai, phải nhận lỗi với người ta.

“oh tôi xin lỗi, anh không sao chứ ạ? Để tôi giúp anh nhé.”

“Anh thật sự không sao chứ ạ, là lỗi của tôi không để ý, thật sự xin lỗi anh.” “Trời ạ, sao mà xui quá vậy nè” Bạch Dương không ngừng lẩm bầm. Khuôn mặt cô đỏ lên, không biết là vì xấu hổ hay hổ thẹn nữa, cô liên tục xin lỗi khiến chàng trai bật cười.

“Tôi không sao? Còn cô? Không sao chứ? Cô có vẻ nhiều hành lý nhỉ? Về Việt Nam thăm nhà sao?”

“Oh? Sao anh biết thế? Anh cũng là người Việt Nam sao? Hay thật đấy. Thực ra đồng hành lý này là quà đấy, khá vất vả để có nó. Mà anh chắc là không sao chứ?” Gặp được đồng hương cũng không phải điều gì ngạc nhiên nhưng anh chàng này rất thú vị, cho cô cảm giác rất gần gũi.

“Chỉ là một vết xước thôi, không đáng lo, chỉ sợ công chúa xinh đẹp đây có chuyện gì, tôi gánh không nổi”. Anh chàng kia cũng thật hài hước nha, cô không nghĩ anh ta là một kẻ biến thái, cho dù từ trước tới giờ cô vẫn rất dị những tên đàn ông như vậy.

“Vậy thì tốt rồi, tên tôi là Hạ Bạch Dương, rất vui khi được biết anh và cũng xin lỗi vì sự cố kia”

“Rất vui được biết cô, đây là danh thiếp của tôi.” Anh lịch thiệp đưa danh thiếp cho cô. Bạch Dương cầm lấy, “Hàn Thoại Vũ” cái tên khá đẹp đấy, đó

là suy nghĩ của cô lúc đó.

“xin lỗi, tôi sắp đến giờ bay rồi, hi vọng sẽ gặp lại, dù sao thì cũng xin lỗi anh nhé. Tạm biệt.”

Bạch Dương nói lời tạm biệt với anh ta rồi hấp tấp chạy đi, để lại cho anh chàng kia một chút luyến tiếc, nhưng dù sao thì anh cũng cảm thấy rằng họ sẽ gặp lại.

*****

Tại sân bay X của thành phố New York, hai người đàn ông bước ra khỏi sảnh A, đứng trước cổng sân bay. Đó là Triệu Thiên Yết- 32 tuổi, CEO tập đoàn Triệu thị và thư kí của anh Trần Thư Dật.

“Triệu tổng, giám đốc Hàn đang đợi chúng ta ngoài xe ạ.”

“Được rồi, tôi sẽ về Việt Nam trong sau 1 tháng nữa, chuẩn bị đi.”

Vị giám đốc Hàn mà anh trợ lí kia đã nói chính là Hàn Thoại Vũ- Giám đốc tập đoàn đá quý C đồng thời cũng là bạn chí cốt của Thiên Yết và anh chàng này tính cách khác hoàn toàn với anh bạn của mình.

“Sao cậu bảo là đợi ngoài xe mà? Vào đây làm gì? Tay sao thế?”. Thấy Hàn Thiên Vũ đang đứng trong sảnh, anh liền đi tới.

“À không có gì, vô ý trầy xước nhẹ thôi, mà này Yết, cậu để người anh em này đợi hơi lâu đấy, phải có chút gì an ủi chứ?”

Hàn Thoại Vũ vừa nỏ máy vừa trêu chọc Thiên Yết, nhưng nhận lại chỉ là một ánh mắt chim ưng sắc lạnh.” Cậu chắc chứ?”

Má ơi, cái thằng này sao mà âm trầm thế, ý nghĩ đó khiến Thoại Vũ vã mồ hôi hột, anh phát hiện ra mình lại chui nhầm vào hang cọp rồi. Chơi với nhau từ bé nhưng anh sợ nhất là những lúc như vậy, nói là làm, đó là tính cách của Thiên Yết, Thoại Vũ đẹp trai anh đây còn muốn tận hưởng, không muốn bị lột da tại đây đâu.

Đúng là chỉ có bạn thân là hiểu nhau, Thoại Vũ nhanh chóng chuyển chủ đề, anh thật sự chưa muốn đòi mình kết thúc như vậy, ngay tại đây.

“À thôi, cũng không cần thiết... Mà sao cậu lại muốn về nước thế hả, trong vòng 1 tháng công việc khá là nhiều đấy?”

Vì sao ư? Phải, chẳng ai hiểu anh nghĩ gì. Thực ra anh vẫn có thể về sau 2 tháng nữa lúc đó sẽ cũng vừa tròn 3 năm anh làm việc tại Mỹ, trở về việt Nam để điều hành công ty. Nhưng đột nhiên anh lại muốn về sớm hơn. Có gì đó không bình thường thì phải.

*****

Bạn đang đọc truyện (*Bdương - Tyết*) *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Về Nhà Thôi!

Chương 4: Về Nhà Thôi!

Đứng trước sân bay, một mùi vị đậm chất quê hương phả vào mặt, cái nắng gay gắt cùng với làn gió mát rượi khiến cho người ta cảm thấy thật thoải mái. Đối với Bạch Dương mà nói những chuyến bay như thế này về quê nhà diễn ra thường xuyên, cảm giác nhớ nhưng cũng sớm không còn. Tuy nhiên lần này thật sự khác hoàn toàn.

Bạch Dương bỗng thấy hồi hộp, hào hứng hơn hẳn bởi đây không phải về thăm nhà mà lần trở về thực sự. Cô có cảm giác gì đó thật lạ, cứ như là từ lúc đặt chân xuống đây, không, phải là từ lúc cô quyết định quay trở về cuộc đời cô đã sang một trang mới vậy.

Bạch Dương nhờ người chuyển đồ đặc hành lí đến căn hộ mà cô đã mua ở gần công ty mới. Nơi đầu tiên mà Bạch Dương đến sau khi đặt chân lên quê nhà là mộ của ba cô. Hằng năm cứ đến giờ ba và sinh nhật của mình cô lại ra đó, dựa vào gốc cây nơi mà ông yên nghỉ để nghỉ ngơi một giấc. Mộ của ba cô nằm trên một vùng đất cao, cách xa những ngôi mộ khác, bên cạnh còn có một cây sồi mà năm đó chính tay cô đã trồng. Đã 15 năm, cây bây giờ đã lớn và cao lắm rồi, cô còn nhớ rõ từng giai đoạn lớn lên của nó, chính bàn tay của cô đã xách từng xô nước từ nhà bác bảo vệ trông coi nghĩa trang lên tưới cho nó những ngày nắng nóng, khi ấy nó dài chưa tới 60cm thế mà bây giờ đã cao lớn thế này. Nó khiến cô cảm thấy ba luôn dõi theo mình dù ông đã không còn ở bên cô.

Đặt bó hoa ly trắng lên tấm bia, Bạch Dương ngồi xuống bên cạnh gốc cây, mắt hướng lên người đàn ông trong tấm hình: “Ba, con gái lại về rồi, con về thật luôn đấy... Ba vui chứ ạ, từ giờ con sẽ đến chơi thường xuyên hơn, ba thích nhé...”

Người đàn ông trên tấm bia còn khá trẻ, khoảng chừng xấp xỉ 30 tuổi, khuôn mặt anh tuấn, đôi mắt sâu thẳm chứa chan yêu thương, hẳn khi còn trẻ ông

ấy là một nữ nam vạn người mê. Nhưng tiếc thay, ông trời dường như không chiều theo lòng người, lấy đi người cha của cô một cách tàn nhẫn như vậy.

“If I could take you away

Pretend I was queen

What would you say

Would you think I’m unreal...”

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên bên tai, đánh thức cô gái còn đang mơ ngủ kia.

Là Nhã Khiết gọi, không hiểu sao Nhã Khiết này lại biết cô mua căn hộ kia, biết cô về Nhã Khiết một mực muốn ra đón nhưng cô không chịu thế là Nhã Khiết nói sẽ đợi ở nhà cô. Từ lúc xuống máy bay đến bây giờ cũng đã gần 1h trưa rồi, chẳng trách Nhã Khiết lại gọi cho cô, bởi bình thường mỗi lần cô về nước sẽ đều ra mộ ba và Nhã Khiết cũng biết điều đó. Bạch Dương uể oải, mắt nhắm hờ, đôi môi mỏng lưỡi biếng mở miệng: “Nhã Khiết, tớ đây...”

“Cậu biết mấy giờ rồi không hả? Tỉnh đi luôn không về à? Nhanh lên, tớ nấu bữa trưa rồi, mau về đi.” Nhã Khiết bực dọc, ném điện thoại lên chiếc sofa rồi vào bếp mang đồ ăn lên. Không hiểu sao tính tình cô rất ôn hòa nhưng khi gặp Bạch Dương là lại muốn phát hỏa, đứa con gái này cứ như là đứa trẻ to xác vậy, lúc nào cũng khiến cho người khác lo lắng. Rồi khỏi nghĩa trang, Bạch Dương nhanh chóng bắt một chiếc taxi trở về nhà với tốc độ ánh sáng, nếu không nhanh có thể cô sẽ phải ăn cơm hộp mất, mà cô thì thà nhịn còn hơn.

“Tạch” Bạch Dương cố gắng hết sức mở cửa một cách nhẹ nhàng nhưng vừa mở cửa Nhã Khiết đã đứng ở đó từ bao giờ. Bạch Dương mau chóng nở nụ cười thiên thần, mắt bỏ câu long lanh giờ giọng nịnh nọt, kéo Nhã Khiết vào nhà: “OMG, thiên thần của tôi, bảo bối của tôi ơi, cậu có biết là tớ nhớ cậu thế nào không, cho hôn cái nào... Xa cậu tớ không tài nào nuốt nổi cơm, hai ngày rồi tớ chưa ăn gì cả, mình vào ăn cơm đi, xong rồi ta đi chơi nhé, nhé... à không ăn xong tớ sẽ ngoan ngoãn thủ tội, nhé... Người ta nói tự thủ sẽ được khoan hồng mà...(mặt cún)...” Thấy ánh mắt của Nhã Khiết trầm xuống, Bạch Dương không ngừng đổi giọng.

Hạ Bạch Dương ơi là Hạ Bạch Dương, sao mày phải khổ thế chứ? Bạch Dương khóc không ra nước mắt, cô nói này giờ mà Nhã Khiết vẫn chẳng nói gì cả. Cũng buồn cười thật, cô là người lúc nào cũng đề cao sĩ diện thế mà trước cô gái này lại cứ như bánh bèo ấy, cô không có mấy thiện cảm với những cô nàng bánh bèo nhưng lại rất thích Nhã Khiết. Ở bên cạnh Nhã Khiết cô thấy rất thoải mái, Nhã Khiết rất hiền lành, không hề giả tạo, có lần cô nói rằng có khi nào mình bị less rồi không liền bị Nhã Khiết đánh cho một trận, tất nhiên là “đánh trận giả” rồi. Mà nói vui thế thôi, chứ cô chuẩn girl đấy. Chỉ là muốn cảnh báo mọi người về mối quan hệ giữa bọn cô mà thôi, tốt nhất đừng nên đụng vào cô ấy, bạn tốt cũng như người em gái mà cô yêu thương nhất. (t/g: eo chị quá ư là cá tính. BD: ừ đây, ý kiến à???? . T/g: .....(*_+))

Quả thật, người xưa có câu, “con hư tại mẹ”, là Nhã Khiết cô đã “chiều” hư Bạch Dương mất rồi. Dù có tức giận đến đâu nhưng chỉ cần Bạch Dương chum cái mặt kia ra là cô lại mềm lòng. Một phần vì thấy tội tội, một phần là vì cái mặt xinh đẹp kia, già rồi mà cứ như thiếu nữ 18, cô không nỡ. Hai người ăn cơm xong xuôi, Bạch Dương xung phong rửa chén bát, nhưng vẫn bị lôi ra sofa xét xử.

“Nói đi, tất cả mọi chuyện”. Nhã Khiết thong thả uống trà, còn Bạch Dương thì tái mét, vã mồ hôi hột, ai không biết nhìn thấy sẽ lại nghĩ bà mẹ kế chồng đang “trò chuyện” cùng nàng dâu mới.

“Được rồi, tớ nói. Chuyện là...” – Bạch Dương cúi đầu kể một mạch những uất ức trong lòng hết như một đứa trẻ đang mách mẹ. Vừa kể Dương vừa nhìn lên Nhã Khiết, mặt cô gái kia càng ngày càng đen lại, nhiều lần muốn nói nhưng lại nhịn xuống nghe cô nói hết. Cuối cùng Bạch Dương mở lời lần nỉ:

“Là vậy nên tớ mới gọi cho cậu, tại tớ say mà...”

“Cái gì? Còn biện hộ à? Một đứa con gái thất tình vào quán bar làm loạn lại còn tình một đêm với người lạ, thế còn nói không sao? Cậu hãy bỏ cái kiểu sống ấy đi được không hả? Một thằng đàn ông mà có thể khiến cậu như thế sao? Dương Dương à, sống vì bản thân một chút đi, đừng có tùy hứng như thế nữa?” Không cần phải nói, Nhã Khiết quả nhiên tức giận, cô hiểu rõ Bạch Dương hơn ai hết, chuyện tình cảm của Bạch Dương và anh chàng người mẫu kia chỉ là vui đùa, là cảm nắng, không phải yêu. Thế nhưng con nhỏ này lòng tự trọng quá cao đi, đã om sòm một trận lại còn cư nhiên đem mình dâng cho kẻ không quen biết. Dù cho thời đại này không còn đề ý cái trinh tiết phong kiến hủ lậu kia nhưng cô không muốn Bạch Dương như thế, đối với Nhã Khiết dù thế nào, Bạch Dương tuyệt đối là một cô gái thánh thiện, không phải loại người tùy hứng hư hỏng.

Nhìn cô bạn thân mắt ngấn nước, miệng không ngừng xin lỗi, Nhã Khiết không khỏi thờ dãi, lại bày cái trò đó với cô, mà chỉ với mỗi cô Bạch Dương mới có bộ mặt đó và lần nào cô cũng thua, chỉ biết mắng vài câu. Nhiều lúc cô nghi ngờ lời Bạch Dương nói nhưng gạt phắt ngay ra khỏi ý nghĩ điên rồ đó, “liệu họ có bị less không?”

“Dương, tớ chỉ nói lần này thôi. Cậu không chỉ có một mình. Cậu còn có mẹ cậu, còn có tớ là bạn thân của cậu nữa. Đừng suốt ngày để người khác phải lo lắng cho cậu.” Lăng Nhã Khiết nói.

Nghe xong lời của Nhã Khiết, Bạch Dương đột nhiên cảm thấy có chút tủi thân, nước mắt không tự chủ được mà lăn dài trên má: “Khiết, chỉ có cậu và mẹ là tốt nhất với tớ thôi. Tớ hứa với cậu, sẽ không làm mọi người lo lắng nữa. Cảm ơn cậu rất nhiều.”

Lăng Nhã Khiết kéo Bạch Dương vào lòng vỗ về cô. Bạch Dương là một cô gái tuy bề ngoài mạnh mẽ nhưng lại rất yếu đuối, lại thiên về mặt tình cảm. Mọi người nhìn bề ngoài lúc nào cũng thấy Bạch Dương vô tư cười nói, nhưng quay lưng đi lại ngồi khóc một mình, tâm tư lúc nào cũng giấu kín, không nói với ai. Thật sự cô rất lo cho Bạch Dương.

Bạn đang đọc truyện (*Bduong - Tyết*) *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Có Thai?

Chương 5: Có Thai?

Bạch Dương đã chuyển công tác về Việt Nam, cô đã vào làm ở công ty con của AILLEN, cô vốn đã quen với tác phong làm việc ở công ty này, hơn nữa đãi ngộ cũng rất tốt, cho nên cuộc sống của cô cũng không mấy vất vả. Căn hộ cô mới mua cũng một phần là hỗ trợ mà công ty dành cho cô, nói là nhà, nhưng cùng lắm cũng chỉ để trú thân những khi cô không phải đi công tác mà thôi.

Vốn dĩ cô định về sớm hơn, nhưng sau lần đi công tác từ Pháp, cô đã quay lại Mỹ để giải quyết vấn đề xin chuyển công tác và phát sinh ra một số việc, khiến cô phải kéo dài thêm hai mươi ngày nữa.

Sau mấy ngày mệt mỏi vì chuẩn bị công việc, Bạch Dương cuối cùng cũng có thời gian nghỉ ngơi, cô nhàn nhã nằm trên sofa, tay cầm cuốn sách du lịch mà một người bạn đã tặng.

Trong cuốn sách có một bức ảnh mà người bạn đó chụp chung với cún cưng của mình, Bạch Dương lật thêm mấy trang nữa cũng thấy ảnh của họ, trong lòng cô lại có chút nhớ nhung con trai của mình.

Bạch Dương có nuôi một anh chàng cún Bichon đáng yêu cực, cậu chàng tên là Bông, được một tuổi rưỡi, tuy nhỏ bé nhưng lại cực kỳ loát choát, cái đầu tròn xoe không khác gì một cục bông di động. Ngày trước khi còn ở Mỹ, bọn họ vẫn luôn sống cùng với nhau, nhưng khi tần suất công tác ngày một nhiều, Bạch Dương đã đưa Bông về Việt Nam cho Nhã Khiết nuôi, vì mẹ cô vốn dị ứng với lông chó cho nên chỉ có thể gửi Nhã Khiết.

Về đến nhà, việc đầu tiên mà sau khi Bạch Dương thú tội với Nhã Khiết là tìm kiếm con trai yêu quý của mình, nhưng nhìn tới nhìn lui cũng không thấy cậu chàng đâu, hỏi Nhã Khiết thì cô nàng tình bơ nói:

“Bông á hả?... Tớ cho đi du lịch rồi!”

“What? Lãng Nhã Khiết! Cậu đem con tớ đi đâu? Nó đi với ai?”

Bạch Dương hoảng hồn, thanh âm cũng cao lên mấy phần.

“Bà cô à, tôi cho con cô đi du lịch với bác sĩ rồi! Mấy ngày trước nó bị bệnh nên tớ đã đưa nó đến chỗ một anh bạn bác sĩ của Thế Vỹ, có vẻ là bệnh truyền nhiễm nên phải cách ly.

Là như vậy đấy, cậu Bông nhà cô bị bệnh nên bạn trai của Nhã Khiết – Phan Thế Vỹ đã đưa nó tới chỗ một bác sĩ thú y và... phải cách ly.

Hạ Bạch Dương chán nản ném cuốn sách qua một bên, không đi làm, không đi chơi, không có cún cưng bầu bạn, cô sắp chán chết rồi.

Hôm nay Nhã Khiết có hẹn với Thế Vỹ, mẹ cô lại đi tour du lịch với mấy cô bạn cũ, trời thì nắng nóng, cô cũng chẳng có hứng thú mà ra ngoài thưởng ngoạn chụp ảnh.

Công việc liên tục sớm đã quen thuộc, cuộc sống thành thoi như bây giờ quả thực có chút không thoải mái.

Đang ảo não buồn rầu thì có tiếng chuông cửa, Bạch Dương đột nhiên bật dậy, mái tóc dài lộn xộn rũ xuống trước mặt, kéo kéo cái quần rộng thùng thình, hớn hờ chạy ra mở cửa.

Ở Việt Nam cô chỉ có mẹ là người thân và Nhã Khiết là bạn thân, mẹ cô đã đi du lịch rồi, không phải Lãng cô cô thì còn ai vào đây nữa.

Vừa mở cửa, Bạch Dương vuốt lại mái tóc dài, đôi môi hồng hồng chu lên, nịnh nọt mà nhào tới ôm lấy Nhã Khiết, miệng không ngừng:

“Lãngggggggg tiểu thư! Cậu không nhớ để tớ một mình nên mới đến có phải không? Tớ biết là cậu tốt với tớ nhất mà!”

Lãng Nhã Khiết lấy tay chùi chùi nước miếng dính trên mặt, khinh bỉ đẩy Bạch Dương ra, liếc Bạch Dương một cái:

“Bớt nịnh đi! Từ lúc nào mà cậu trở nên dè dỏm thế hả?”

Nhã Khiết vừa nói vừa đi vào phòng.

“Hôm nay không đi chơi với Thế Vỹ à? Sao lại qua chỗ tớ?”

“Hôm nay Thế Vỹ có ca mổ gấp, nên hẹn mình buổi khác!” Nhã Khiết ngồi vào ghế sofa ung dung nói.

“Chắc chắn... Bác sĩ Phan lại dám ủy khuất Lăng cô cô của tớ, hẳn suốt ngày dao mổ với kim chỉ...”

“Công việc của anh ấy khá bận rộn, cậu cũng biết mà! Mà này, tớ đã bảo là không được gọi là Lăng cô cô, cậu mà còn gọi nữa, chết với tớ!” Nhã Khiết liếc xéo Bạch Dương một cái.

“Hi hi... Biết rồi, biết rồi! Cô Lăng!” Bạch Dương cười nham nhở xách túi thức ăn mà Nhã Khiết mua tới đem vào trong tủ lạnh, miệng cười không ngớt.

“Khiết à, hôm nay khá nóng, tui mình đi bơi nhé?” Bạch Dương thò mặt ra khỏi nhà bếp nói vọng ra.

“Hôm nay á? Không được!” Nhã Khiết vừa nghe đã từ chối ngay.

“Sao thế? Tới tháng hả? Sợ biến hồ bơi thành bể máu à?”

“Có mà cậu tới tháng đấy! Tớ đang bị cảm, không muốn đi.” Lăng Nhã Khiết nghe Bạch Dương nói không khỏi bực mình, toan nói ra mấy câu trời ơi đất hỡi.

“Ha ha ha... Tớ mới không có, trễ cả nửa tháng rồi. Không có thoải mái lắm! Hay là mình đi trung tâm thương mại nhé?”

“Ừ, thoải mái thật... Nhưng mà, gì cơ? Cậu nói cậu bị trễ nửa tháng rồi?....Nửa tháng?” Nhã Khiết đang cầm ly nước lên định uống thì khựng lại, có điểm đáng ngờ khiến cô không ngừng suy nghĩ.

Nhã Khiết không nói lời nào, vội đặt ly nước xuống, thân hình uyển chuyển đi vào trong bếp, kéo Bạch Dương lơ ngơ không hiểu gì đi ra phòng khách.

Bạch Dương một tay cầm bó rau, một tay bị Lăng Nhã Khiết lôi xềnh xệch ra phòng khách, cô vừa đi vừa kháng nghị:

“Này, cậu làm gì mà kéo tớ ghê thế? Rốt cuộc là có chuyện gì hả?”

“Làm sao đây? Tự đứng lại kéo tớ ra đây?” Bạch Dương bị Nhã Khiết ấn ngồi xuống sofa, nhìn biểu cảm nghiêm túc của Nhã Khiết, cô cũng có chút khó hiểu.

“Kỳ kinh nguyệt của cậu là ngày 15 đúng không?” Nhã Khiết nghiêm túc hỏi.

“Sao tự đứng lại hỏi cái này?”

“Trả lời tớ!” Nhã Khiết nóng vội ngắt lời.

“Ừ, ngày 15, 16 gì đó.”

“Cậu đi Pháp là ngày bao nhiêu?”

“Ngày 27 tháng 2.” Bạch Dương như cái máy rập rập trả lời, vẫn lơ mơ không hiểu Nhã Khiết muốn nói cái gì.

Nhã Khiết thờ dài một cái, chân chừ nhìn Bạch Dương:

“Hôm nay là mừng 2 tháng 4, cậu đã trễ 18 ngày rồi đấy!”

“Thì sao? Thỉnh thoảng cũng bị trễ mấy ngày mà, chắc là lần này lâu hơn thôi! Tóm lại là cậu muốn nói cái gì hả?” Bạch Dương thật sự không chịu nổi cái vẻ áp úng kín đáo của Nhã Khiết, có gì mà cứ phải hỏi lăng nhăng như thế.

Lăng Nhã Khiết lại thờ dài một cái, vẻ mặt như vẽ vừa chắc chắn, vừa thất vọng, gằn giọng hỏi:

“Lần đó cậu không uống thuốc tránh thai phải không?”

Nghe đến đây Bạch Dương lại càng lơ mơ hơn, gì mà thuốc tránh thai ở đây chứ.

“Lần nào? Sao phải uống thuốc tránh thai?” Biểu cảm ngạc nhiên không hiểu gì của Bạch Dương khiến cho Nhã Khiết giận sôi người, đúng là một con bé vô tâm, ngay cả bản thân mình cũng không để ý.

Nhã Khiết tức giận dí trán Bạch Dương mấy cái:

“Á, đau đấy, sao cậu lại đánh tớ?” Bạch Dương ôm trán, khó hiểu hỏi.

“Ngay cả chuyện qua đêm với đàn ông mà cậu còn không nhớ, tớ còn muốn đánh chết cậu đấy?..... Cái ngày cậu đi Pháp, rồi qua đêm với một gã lạ hoắc, cậu không thèm uống thuốc tránh thai có phải không?”

“À...” Bạch Dương lúc này mới nhận ra, khẽ à một tiếng cười cười, nhưng sau đó thì biểu cảm thay đổi liên tục, có chút dăm chiêu, có chút ngạc nhiên,

tóm lại là rất khó coi.

Nhã Khiết nhìn gương mặt của Bạch Dương lúc này có thể diễn ra được một đồng biểu cảm, còn có thể đi làm diễn viên đấy. Nhã Khiết tràn đầy lửa giận ngồi lủi lại, hai tay khoanh trước ngực.

“Thế nào, nghĩ ra chưa?”

“Ày da, thế mà tớ lại quên mất!” Bạch Dương vỗ đùi cái đét, vẻ mặt tiếc hận nói: “Đáng lẽ tớ phải bình tĩnh hơn mới phải, như vậy cũng không để quên túi xách ở nhà anh ta!”

Nghe Bạch Dương nói câu này, Nhã Khiết thật sự không thể kiềm chế được cơn giận của mình nữa, cô nhào tới, cầm gối ôm đánh vào người Bạch Dương, vừa đánh vừa mắng:

“Con nhỏ vô tâm xấu xa này! Cậu vẫn chưa tỉnh ra hả? Sao cậu lại thờ ơ vô trách nhiệm như thế hả? Tại sao cậu lại không uống thuốc tránh thai? Tại sao lại ngu như thế? Còn không hiểu ra vấn đề sao hả?”

“Lăng Nhã Khiết! Cậu nổi điên gì đấy? Nói thẳng ra xem nào?” Bạch Dương đầu tóc bù xù, giằng lấy cái gối trên tay Nhã Khiết ném qua một bên, trông cô không khác gì một bà cô trông trẻ đáng thương.

“Cậu ngủ với đàn ông, không uống thuốc tránh thai, kinh nguyệt thì trễ hơn nửa tháng! Vẫn không hiểu tớ nói gì sao hả? Cậu có thai! Cậu có thai rồi con nhỏ xấu xa kia!” Nhã Khiết bắt lực ôm lấy Bạch Dương, nước mắt không hiểu sao lại cứ rơi xuống.

“Có... có thai? Khiết à, cậu nói tớ có thai?” Bạch Dương lúc này mới thật sự hiểu ra vấn đề, thì ra Nhã Khiết hỏi cô những điều ấy là để tìm hiểu rõ chuyện này, rất trùng khớp. Bạch Dương sau một vài phút ngỡ ngàng, cuối cùng vẫn không tin:

“Khiết à, chắc không phải đâu, thỉnh thoảng tớ cũng trễ tận bốn, năm ngày. Lần này có thể là lâu hơn một chút thôi, không có khả năng đâu. Cậu nhạy cảm quá rồi đấy!” Bạch Dương cười xòa, tình bơ đây Nhã Khiết ra.

“Còn nói nữa? Cậu ngồi yên đấy, đợi tớ quay về rồi rồi, xem có phải là tớ nhạy cảm quá hay không?” Nhã Khiết xoa xoa mặt, cầm túi xách đi thẳng ra ngoài, không thèm nhìn Bạch Dương lấy một cái.

Không tới 10 phút, Nhã Khiết đã quay trở lại, không nói lời nào đưa cho Bạch Dương một túi nhỏ rồi đẩy cô vào nhà vệ sinh.

“Daebak... Trúng số độc đắc thật này?” Bạch Dương ngao ngán nhìn que thử thai trên tay. Không phải là Nhã Khiết quá nhạy cảm, hai vạch đỏ chói lọi như đang cười vào mặt cô, chúng đang cười cô quá ngu ngốc.

Bạch Dương chậm rãi đi ra khỏi nhà vệ sinh, Nhã Khiết đã đứng sẵn ở cửa, vẻ mặt như không cần hỏi cũng biết đáp án là gì, Bạch Dương mỉm cười đưa que thử thai cho Nhã Khiết, thản nhiên nói:

“Khiết, tớ cần đến bệnh viện!”

Bạn đang đọc truyện (*Bạch Dương - Tyết*) *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Có thai 2!

Chương 6: Có thai 2!

“Khiết, tớ cần đến bệnh viện!”

Nhã Khiết chậm rãi giờ que thử thai lên trước mặt, quả nhiên là hai vạch đỏ chói lọi, cô thở dài một hơi, quay đầu nói:

“Đúng là nên đi một chuyến.”

Bạch Dương như bị rút cạn sức lực, uể oải đi vào phòng ngủ thay đồ, đợi cả nửa tiếng mà vẫn không thấy Bạch Dương đi ra ngoài, Lăng Nhã Khiết có chút sốt ruột nói to:

“Bạch Dương, cậu ổn chứ? Thay đồ xong chưa?”

Vẫn không có tiếng trả lời.

“Dương à?”

Cũng không có tiếng trả lời, Nhã Khiết liền sinh nghi, cô không sợ Bạch Dương nghĩ quần hay làm mấy trò ngu ngốc, đó không phải là cá tính của cô ấy, chỉ sợ là, Bạch Dương lại nảy ra mấy cái ý tưởng điên rồ quái đản mà thôi.

Nhã Khiết không nhận được đi tới phòng ngủ tính mở cửa ra thì cánh cửa đột nhiên bật mở, Bạch Dương lúc này mới chịu lộ mặt ra.

“Phụt... Ha ha! Bạch Bạch của tôi! Cậu làm cái quái gì vậy hả?”

Khi Bạch Dương bước ra khỏi phòng ngủ, Nhã Khiết không khỏi phì cười ha ha, dáng vẻ của Bạch Dương lúc này cực kỳ khó đỡ.

“Thế nào? Ôn chứ hả? Thử mãi mới được thế này đấy!”

“Cái đầu của cậu đang nghĩ cái gì mà mặc thế này hả?”

Hóa ra Bạch Dương dùng suốt nửa tiếng đồng hồ chỉ để hóa trang, nói là cosplay cũng không sai. Môi thì vẽ son đỏ chót, hai mắt đặc biệt vẽ thêm hai quần thâm thiết đậm, trên mép còn bonus một con ruồi đen to tròn, lại còn đội bộ tóc giả vừa xù vừa rối. Thời trang thì còn thảm hại hơn nữa, dù sao với con mắt của một nhiếp ảnh gia thì cũng không thể nào phối áo sơ mi với quần pijama được, đã thế còn kéo quần tới nách. Thật không thể chấp nhận nổi.

“Ha ha... Bạch Bạch! Cậu bị điên đấy à? Sao lại ăn mặc thế này?” Nhã Khiết không ngừng ôm bụng cười lớn.

“Thế nào? Không thể nhận ra đúng không?” Bạch Dương nháy mắt, nhìn lại trang phục trên người mình một lượt, ra vẻ rất hài lòng.

Nhã Khiết lúc này đã ngưng cười, cô chán nản nhìn Bạch Dương nói:

“Sao phải ăn mặc thế này, cậu cho rằng mình là minh tinh điện ảnh vạn người mê, chớ sẵn theo một đàn đấy à?”

“Khiết à, tớ cũng có fan hâm mộ đấy. Chuyện này tốt nhất phải giữ bí mật! Mọi chuyện còn chưa chắc chắn!”

“Fan của cậu? Cậu không nói tớ cũng không biết đấy! Thôi được rồi, cậu làm ơn thay cái quần ra giùm tớ, mặc cái quần tử tế vào.”

“Sao phải thay? Tớ thấy ổn mà?”

“Ôn cái đầu cậu đấy! Thân là một nhiếp ảnh gia thì cũng phải có mắt thẩm mỹ một chút. Cậu thấy thế này mà ổn à? Nhanh lên, tớ đã hẹn bác sĩ rồi.”

Nhã Khiết không nói nhiều lời, mạnh mẽ lôi kéo Bạch Dương vào phòng, mở tủ quần áo ra, lựa một chiếc quần kaki đơn giản, rồi đẩy Bạch Dương vào phòng thay đồ.

Lần này thì không cần mất nhiều thời gian, chỉ sau năm phút, Bạch Dương lại có một diện mạo mới dễ coi hơn rất nhiều. Ném mái tóc giả và chiếc quần pijama sang một bên và mặc chiếc quần kaki đơn giản, chùi đi hai quảng thâm đen xỉ trên mắt và đôi môi nhem nhuốc đỏ lôm, rồi đeo chiếc kính không độ vào, Bạch Dương lúc này mới ra dáng một người bình thường, giản dị, nhưng vẫn xinh đẹp.

Nhã Khiết thấy Bạch Dương vẫn không xóa mụn ruồi trên mặt, liền nhắc nhở, thế nhưng Bạch Dương lại tỏ vẻ rất thích thú, nói:

“Tớ thấy cũng đẹp mà. Ta đi thôi.”

Nhã Khiết đưa Bạch Dương đến bệnh viện của Thế Vỹ, cô đã gọi cho anh để anh sắp xếp một bác sĩ tin cậy cho Bạch Dương.

Vừa bước vào phòng khám, vị bác sĩ trẻ đã lên tiếng:

“Chào hai cô gái đáng yêu, tôi chờ hai vị từ nãy giờ!”

“Ôi mẹ ơi!” Bạch Dương giật mình lắm bả thành tiếng, không ngờ vị bác sĩ này lại là nam, còn rất trẻ, cùng lắm là hơn cô một vài tuổi mà thôi.

“Khiết à, sao lại là bác sĩ nam? Thế Vỹ nhà cậu có ý gì đây hả?” Bạch Dương liếc xéo Nhã Khiết một cái, có chút không tình nguyện bước vào phòng.

Nhã Khiết nhún nhún vai, ý muốn nói là cô cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô chỉ gọi cho Thế Vỹ nói là cần một bác sĩ khoa sản uy tín cho Bạch Dương, và kết quả là như thế.

Bạch Dương chậm rãi ngồi xuống trước mặt anh bác sĩ khoa sản, lạy hồn, đây coi như là chuyện hi hữu đi, lần đầu tiên Bạch Dương cảm thấy mình ngưng ngừng, xấu hổ trước mặt đàn ông như vậy. Ngang đầu lên lại thấy anh ta đang nhìn mình, Bạch Dương đột nhiên có chút chột dạ, không người yêu, không chồng mà có con, hình tượng của cô coi như sụp đổ rồi.

Anh bác sĩ hỏi han một hồi rồi đưa Bạch Dương làm một vài xét nghiệm.

Cuối cùng cũng thấy anh bác sĩ cầm tờ kết quả xét nghiệm đi ra, nhìn biểu cảm của anh ta, dây thần kinh của Bạch Dương không ngừng căng lên.

“Cô Hạ Bạch Dương, qua một vài xét nghiệm, cho thấy nồng độ hCG trong nước tiểu đã tăng lên, kết quả xét nghiệm máu thì.....” – “Bác sĩ, tóm lại là tôi có thai hay không?”

Bạch Dương thật không nhịn nổi nữa, cô nôn nóng ngắt lời anh bác sĩ.

Anh chàng bác sĩ nở nụ cười, tiện thể nói mấy câu:

“Được rồi, chắc là cô mang thai lần đầu nên tâm trạng rất là lo lắng, phần khích. Đây là kết quả, chúc mừng cô đã mang thai, thai nhi đã được năm tuần tuổi...”

Tại Bạch Dương như ù đi, mấy lời căn dặn tái khám hay siêu âm gì đó cô đều không nghe lọt, cả đại não chỉ tập trung vào năm chữ ‘có thai năm tuần tuổi’.

Bạn đang đọc truyện (*Bduong - Tyét*) *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bảo Bối

Chương 7: Bảo Bối

Có thai? Có con? Trong bụng cô đang có một đứa bé? Bạch Dương đỡ dần đi ra khỏi bệnh viện, bỏ mặc cho Nhã Khiết đang riu rít hỏi han vị bác sĩ kia. Nhìn tờ kết quả trong tay, Bạch Dương có chút bối rối, dù đã lường trước được kết quả này. Ngẩng đầu lên nhìn sản phụ đang ôm bụng đi vào bệnh viện, lại nhìn xuống bụng mình, khẽ chạm tay lên cái bụng bằng phẳng, Bạch Dương thật không dám tin. Một sinh linh bé bỏng đang hình thành trong bụng của cô, con của cô, nó đang nằm trong đó. Cảm giác này thật sự rất thần kì, rất lạ, hai mươi tám tuổi đầu, không người yêu, không chồng, lại đột nhiên nhận thiên chức làm mẹ. Ông trời là đang thương xót cho cô, gửi đứa bé này đến an ủi cô sao?

Lúc này Nhã Khiết cũng vừa chạy ra, trên tay còn cầm theo mấy tờ giấy, nhìn thấy Bạch Dương quay lưng đứng như trời trồng ngay giữa cổng bệnh viện, cô nhẹ nhàng nắm lấy tay Bạch Dương, đang muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt của bạn mình liền sợ hãi buông ra.

Bạch Dương cứ thế đứng trước cổng bệnh viện mà cười cười, mắt nhìn vào hư vô, tay không ngừng xoa bụng.

Lăng Nhã Khiết chợt cảm thấy rung mình, không biết Bạch Dương rốt cuộc là đang vui hay đang buồn, miệng thì cười nhưng nước mắt lại rơi. Những lúc này cô rốt cuộc không đoán ra được, Bạch Dương tuy thẳng tính nhưng nhiều lúc lại rất khó hiểu, rất mâu thuẫn.

Nhã Khiết kéo Bạch Dương ngồi xuống ghế đá, Bạch Dương quay sang nhìn Lăng Nhã Khiết, giọng run run nói:

“Khiết, tớ có con, tớ có con rồi... là thật phải không? Là con của tớ phải không?”

Điều bộ run rẩy, nói không nên lời của Bạch Dương lúc này mới khiến cho Lăng Nhã Khiết nhận ra, bạn cô vui đến nhường nào, cô ấy hạnh phúc nhường nào khi có đứa con của chính mình. Lăng Nhã Khiết vén tóc của Bạch Dương sang một bên, lau đi những giọt nước mắt vì hạnh phúc còn vương trên gương mặt trắng trẻo của Bạch Dương, cô khẽ cười:

“Phải... Dương nhi cuối cùng cũng được làm mẹ rồi! Đây này, là con của cậu đấy, con của chúng ta đấy.”

Bạch Dương run rẩy nhận lấy tấm ảnh nhỏ nhắn trên tay Lăng Nhã Khiết. Nước mắt của cô khẽ rơi lên tấm ảnh đen trắng, có một chấm nhỏ đang an nhiên nằm trong tư thế của cô, thật là kỳ diệu, Bạch Dương khẽ chạm vào chấm nhỏ đen đen trên tấm ảnh, đó là con của cô, là bảo bối bé bỏng của Hạ Bạch Dương. Thì ra cảm giác được làm mẹ chính là như thế này, hạnh phúc không thể tả, Bạch Dương có cảm giác mạnh mẽ hơn bao giờ hết, dù trời có sập thì cô cũng sẽ chống đỡ tất cả để cho con của mình được bình an. Thậm chí, Bạch Dương còn cảm nhận được nhịp đập yếu ớt của bảo bối dù chỉ chạm nhẹ vào ảnh của con. Bạch Dương chợt nhớ đến mẹ của cô, hẳn là lúc mang thai cô, mẹ cũng đã rất hạnh phúc, rất mong chờ ngày được gặp đứa con bé bỏng của mình.

Lăng Nhã Khiết cũng xúc động đến rơi nước mắt, cô ôm Bạch Dương vào lòng, khẽ xoa lưng vỗ về bạn mình. Bạch Dương hồn nhiên, ngây thơ mà cô biết rốt cuộc cũng đã trưởng thành rồi, người ta thường nói, khi làm mẹ rồi thì tính cách sẽ ôn hòa, suy nghĩ và hành động thấu đáo hơn.

Không biết về nhà bằng cách nào, khi Bạch Dương tỉnh táo lại thì đã ngồi trên sofa trong nhà mình. Nhã Khiết ngồi phía đối diện thì đang gọt hoa quả, kết quả xét nghiệm còn đặt ở trên bàn, bức ảnh thai nhi bị làm ướt cũng đã khô quắt lại.

“Cậu tính thế nào?”

Nhã Khiết đột nhiên hỏi khiến cho Bạch Dương có chút ngơ ngác.

“Gì cơ?” Bạch Dương ngẩng đầu lên hỏi lại.

“Tớ hỏi cậu tính thế nào?” Nhã Khiết vẫn chăm chú gọt táo, cũng không nhìn Bạch Dương.

Dường như đã hiểu ra câu nói của Nhã Khiết là gì, lúc này Bạch Dương mới kịp phản ứng, cô nàng vội vã la lớn lên, ánh mắt cương quyết, nói:

“Tất nhiên là tớ sẽ sinh nó ra! Nó là con của tớ, tớ nhất định sẽ sinh nó ra! Tớ không bỏ con mình đâu!”

Lúc này Lăng Nhã Khiết mới dừng tay lại, ngẩng mặt lên nhìn Bạch Dương, chắc chắn nói:

“Cậu bị điên à! Nói cái gì thế? Cậu mà dám bỏ con thì tớ giết cậu đấy?”

Nhã Khiết hung hăng trừng mắt với Bạch Dương, khiến cô nản rụt mình lại, nhưng trên môi vẫn cười tươi.

“Đương nhiên! Cậu khỏi lo! Tớ chắc chắn sẽ sinh con ra khỏe mạnh xinh đẹp nhất!” Bạch Dương cười tự hào vỗ ngực nói.

Lăng Nhã Khiết bật cười, xem ra làm mẹ rồi thì một số người vẫn không bớt điên được. Cô để dao xuống, đẩy đĩa trái cây đã gọt ngon lành tới trước mặt Bạch Dương, tiếp tục hỏi:

“Vậy sau này, cậu tính thế nào?”

“Thế nào? ... là thế nào? ...” Bạch Dương vô tư vừa nhai nhồm nhoàm, vừa nói, vẻ mặt kiêu khó hiểu.

“Con điên này, cậu định để nó không có cha đấy à?”

Nhã Khiết bực mình vỗ nhẹ vào cánh tay của Bạch Dương. Bạch Dương vừa nghe câu này liền cứng họng, chậm rãi nuốt xuống miếng táo trong miệng, ánh mắt cũng thu lại.

Bạch Dương rất yêu cha mình, nhưng tuổi thơ của cô không bình yên như bao người đồng trang lứa, điều này khiến cho Bạch Dương vô cùng nhạy cảm khi nhắc tới cha mình, cô dần trở thành một đứa con gái nội tâm sống trong cái vỏ bọc hồn nhiên, vui tươi ấy.

Bạn đang đọc truyện (*Bạch Dương - Tyết*) *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.